

СТ А Н О В И Щ Е

за дисертационния труд „ИСТОРИЯ И ЕСТЕТИКА НА 3D ИЗОБРАЖЕНИЕТО“ на Павел ПАВЛОВ за присъждане на образователна и научна степен „ДОКТОР“ по научна специалност „КИНОЗНАНИЕ И КИНОИЗКУСТВО“

от доц. Юрий ДАЧЕВ

Известно е, че изследването на процеси, които продължават да разкриват актуални и дори в някаква степен непредвидими посоки на своето развитие, е едновременно интересно и рисковано. От една страна анализаторът има възможността да изяви своите качества, навлизайки в интересна, увличаща, спорна материя. От друга: изискването за дистанция от случващото се, която би могла да предостави на автора възможност за по-спокойни и завършени заключения, става трудно постижима.

Павел Павлов се е съобразил както с предимствата, така и със скритото острие на избраната от него тема на дисертационния труд. Приел е риска да навлезе в незастинали исторически и естетически пластове, да се опита да осмисли различни страни на явление, което наистина е безспорно като мащаб и важност, но е и наситено с много въпроси.

Текстът издава добро познание на материята, съзнание за нейното пълноводие, авторово усилие за дисциплиниране на собствения поглед. И макар че в някои страници на предложения труд информацията е прекалено обстоятелствена и „залива“ опорите на анализа, като цяло текстът разкрива многопосочно и сериозно познание на изследваната материя, която очевидно отдавна

интересува автора и ще продължи да е привлекателна за него и в бъдеще.

Текстът е изграден по стъпалата, изискващи се от характера на дисертационния труд. Уточнена е основната понятийна схема. Очертани са важни предпоставки за възникването на анализирания явление. Споменати са ключови изследвания за него, произведения и автори с важно значение за съвременното му измерение. /От неизброимите примери са подбрани наистина открояващи се творби, което прави текста четивен и дава ясна представа за важни моменти, пресичащи явлението и съвременната история на киното. /Тяхната неразделност вече е факт/. Трудът категорично дава усещането за сложните и разноименни процеси, които се пресичат в мощното днешно присъствие на 3D изображението. От тази гледна точка написаното притежава качествата на добре постигнат обзор, който да се превърне в основа за авторови заключения. Специално искам да отбележа, че сред цитираните изследвания и автори, заслужено място е отделено и на българските изследователи.

Структурата на труда е ясно очертана, спазени са изискванията за цитиранията и публикациите.

Последният набор от текстове, предоставен на журито, разкрива, че авторът се е съобразил с направените препоръки. Това е допринесло за промени в добра посока и по-ясно съответствие на предложените текстове с изискванията към защитата на дисертационния труд.

Като цяло може да се каже, че Павел Павлов представя резултата на добросъвестна работа, който безспорно има потенциал за продължение. Още повече, че частта за измерението на темата в българското кино е твърде скромна. /Това в голяма степен е предопределено от даденостите на филмовия ни производство./ Със сигурност обаче настоящето и бъдещето ще „работят“ за нейното

разширяване като обект за размисъл. А и срещата на автора с нея, в друга роля, на режисьор и продуцент, също ще я обогати. Като препоръка към сегашния текст, а и към възможното му продължение бих споменал още по-голяма прецизност в „центрирането“ на наблюденията и грижа за разгръщане на интересните констатации и изводи в по-задълбочен анализ.

ГЛАСУВАМ „ЗА“ на Павел ПАВЛОВ да бъде присъдена образователна и научна степен „ДОКТОР“.

24.01.2020 година

Доц. Юрий ДАЧЕВ